

komme gennem de vedkommende Bestemmelser, saa forekommer det mig, at dette er meget lidet tilfredsstillende, naar man tænker, at det Maal, der skulde naas, i ethvert Tilfælde, enten saa Pengene komme fra Staten, Kommunen eller andre, netop er, at de komme der, hvor man trænger til dem. Det er jo dog nemlig Noget, som en saadan Lov maa kunne give Garanti for, naar den udskriver Bidrag af Statskassen, at Statens Hjælp kommer netop paa de Steder, hvor der er Trang og Fornødenhed for dem. Men nu vil det vise sig, forekommer det mig, at de Indtægter, som ere ydede efter Nr. 1, 3 eller 7, ere af den Bessaffenhed, at man kan antage, at de ville flyde rigeligst paa de Steder, hvor man netop mindst trænger til Statens Hjælp. Det kan kun lidt nytte, at Kommunalbestyrelsen giver et Dpraab til frivillig Ydelse i en fattig Hødekommune. Derimod er der megen Sandsynlighed for, at, hvor der er almindelig Velstand, der vil Opfordringen fra Kommunalbestyrelsen om at give Bidrag blive efterkommet, saa at Bidragene ville flyde rigeligere. Hvad bliver Følgen deraf? Den bliver, at den fattige Kommune Intet faar fra Staten, men at den rige faar. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg dermed vil sige noget Afgjort imod den hele Bestræbelse; men jeg hentyder navnlig kun til, hvilke Vansteligheeder det vil have, naar man udskriver Bidrag fra Statskassen, at faae dette Bidrag ledet netop hen paa det Sted, hvor det skal bruges. Jeg vil sige, at jeg endnu principielt staar paa det Standpunkt, at jeg ikke tror, at det er rigtigt, at der forudses fra Statskassen Hjælp til Kommunerne til Forsørgelse, og navnlig maatte der i ethvert Tilfælde sørges for, at der blev en Begrændsning. Jeg nævner ikke noget Dieblit Lovul om, ja, jeg kan endog saa sige, at jeg veed, at Finansministeren vil modsætte sig en Lov, som gjør det muligt for Kommunerne eller for Bestyrelserne — og det er jo endog saa en Bestyrelse udenfor Kommunens — at udskrive af Staten Tilskud af ubestemt Omfang, og jeg kan ikke sige Andet, end at det forekommer mig, at det er med god Grund, at Finansministeren vil gjøre det. Jeg tror, som sagt, at Bestyrelsen paa mange Steder vil trænge til det Korrektiv, som ligger i, at den skal sørge for at tilvejebringe Midlerne til at hjælpe de Fattige, Nødlidende eller Trængende fra selve det Sted eller den Kommune, hvor Hjælpen skal ydes. Jeg tror endvidere, at det maa siges, at der er nogle Andre, der trænge til et Korrektiv, og det er de Fattige selv. Dersom man kunde sige: Der er Grændsen mellem værdige og uæverdige Trængende, dersom man kunde give en Betegnelse af, hvad der er værdig Trang, og hvad der ikke er værdig Trang, vilde vi komme et overordentlig stort Skridt frem. Saa tror jeg, at man vilde kunne komme til en Overenskomst; men denne Opgave er næsten uløselig, det beror paa et Skjøn i hvert

enkelt Tilfælde, og dette skulde jo overlades til Bestyrelserne for Kasserne. Dette Skjøn vil maaste blive forskjelligt paa de forskjellige Steder, men en ensartet Fremgangsmaade skulde dog følges. Der er i hvert Fald et Korrektiv, man altid vil komme til at savne her, og det er det, der ligger i Tabet af visse borgerlige og politiske Rettigheder. Ingen, som henvender sig til Understøttelsesforeningen og faar Hjælp, vil jo paa Grund deraf komme til at mangle de borgerlige Rettigheder, medens han jo maa give Afkald paa dem, naar han faar Fattighjælp; deri ligger en Spore til at gjøre Tilsløb paa Understøttelseskassen efter § 5. Jeg kan ligefrem efter de Ord, som staa deri, ikke se rettere, end at Omraadet her er det samme som for det almindelige Fattigvæsen, og at saalænge Kassen har Midler ihænde til at tilfredsstille Fordringerne efter denne Paragraf, vil den ikke blive fri for stærke Ansløb. Hvorfor skulde de Menneſter, der trænge til Hjælp, ikke ogsaa hellere ville søge derhen, hvor Meddelelsen af Understøttelsen ikke medfører Tab af borgerlige Rettigheder, end til det almindelige Fattigvæsen? Nei, det ville de absolut gjøre. Jeg gjør Ingen Bebrejdelser, fordi man ikke er kommen videre, eller fordi man fremsætter et Forslag, der tidsligere har været drøftet, og hvorigenem man ikke er naaet til noget Resultat. Sagen og Emnet i det Hele taget ere vigtige nok til, at der gjøres gjentagne og idelige Forsøg, indtil man endelig kommer dertil, paa stykkevis og lidt efter lidt at se at komme frem. Jeg tror ikke, at det sker gennem dette Lovforslag —, jeg har ibetmindste mine væsentlige Lovul derom — saalænge som det ikke kan vise sig, at man paa anden Maade end ved at udskrive Statstilskud, saaledes som her foreslaaet, mener at kunne komme til at opfylde de Formaal, man har sat sig. Jeg tror i det Hele taget, at det vil være vanskeligt for ærede Medlemmer at forme noget Forslag, Regjeringen vil kunne gaa ind paa, om at overføre en væsentlig Del af Fattigbyrden fra Kommunerne til Statskassen; men jeg har endnu ikke set noget Tegns paa eller Antydning af i det, der her foreligger, at det i ethvert Tilfælde vilde kunne fyldestgjøre de Fordringer, som man under alle Omstændigheder med Nødvendighed maa stille, nemlig at det bliver et bestemt begrændset Tilskud, og at dette Tilskud kommer netop til de Steder, hvor det bør komme, hvor der er Trang tilstede.

Pausen: Jeg skal udtale, at jeg ligesom mange andre Medlemmer her i Salen meget vel kan slutte mig til Tanken i det her fremsatte Forslag, men paa den anden Side kan jeg heller ikke undlade at udtale, at det forekommer mig, at et saadant Lovforslag er fremkommet paa en aliforſen Tid her i Samlingen. Det maa dog vel have staaet klart for de ærede Forslagsstillere, at